

Jézus vendégségben van egy magas rangú farizeusnál. Ő nemcsak „a bűnösökkel étkezik”, bemegy az „igazakhoz” is (akik annak tartják magukat). Soha nem az a baj, hogy Jézus nem megy oda, nem szól valakihez. Az a kérdés, hallgatok-e Jézusra – ezen múlik az ember megtérése.

Lk 14 elején elhangzik többféle tanítás. Jézus a gyógyításon keresztül is tanít: nem önmagáért van a szombat. – Elhangzik, hogy „aki magát felmagasztalja...”: tiltakoznánk, mert a világban az ellenkezőjét látjuk. De Jézus elsősorban Istenről beszél, és arról, hogy az Ő országában ez a rend – és Isten népe, az Övéi között is így kell lennie (Mt 20,26). – „Hívd meg szegényeket, csonkabonkákat...”, visszakapod „az igazak feltámadásakor”: szintén Istenre mutat, aki „megfizet nyilván” (Mt 6,2–4).

A „nagy vacsora” Isten országa, ami Jézus személyében elközelített: ahol Ő jelen van, ott megvan a lehetőség a megtérésre, a belépésre az Ő országába – nemcsak lehetőség, hanem Isten meg is hív oda. („Boldog, aki eszik (majd) kenyeret az Isten országában”, és nem vendég.)

Elsődleges üzenet: Izráel volt a meghívott, de elutasítja. Isten addigi hívásai: ÓSZ-beli prófécia, Krisztus-előképek, a „bölcesség hívása” (Péld 9,1–10). – Most a farizeusoknak szól; dönteniük kell: elfogadják-e. Nem Istennek van szüksége arra, hogy én megtérjek, Ő meg tudja tölteni a helyeket másokkal is; nekem van szükségem rá. Ha ők nem jönnek, Isten hívja a „szegényeket”, azokat, akiket a kegyes, igaz izráelita megvetett: vámszedőket, paráznákat, pogányokat stb. Ha engem nem vonz az, hogy Isten örök életre hív, lehet, hogy olyanokat fogok látni megtérni, akiket én néztem le. (Cigányok, börtönben lévők, „pogány” népek stb.)

Mt 22,5: mindenki elment „a maga szántóföldjére / maga kereskedésére” – a maga boldogulására. Lehet, hogy „tiszteli” Istent a saját elgondolása szerint, de nem kíváncsi arra, amit Ő akar adni.

Izráelre az volt jellemző, hogy „elment a maga jócselekedeteibe”. Miránk (mai emberekre) az jellemző, hogy „hiszek valamiben”, „hiszek a magam módján”. – Hívők abba eshetnek bele, hogy „végzem ezt és ezt a szolgálatot, mert ehhez értek, nem kell más” – nem figyelek arra, amit Isten adni akar. A jelenlegi szolgálatom is ajándék. („Jutalmam, hogy tehetem.”)

5Móz 20,5–7 felsorolja, hogy milyen indokokkal lehet valaki mentes a hadviselés alól. Akiket a király meghívott a nagy vacsorára, ezekhez hasonló kifogásokat mondanak. Isten örömnepet készített, de a meghívottak olyannak gondolják, mint egy kemény katonai szolgálatot. Bizalmatlanság, hitetlenség.

Van harca a hívőnek, de 1. nem az örökkévalóságban (Isten országában, ahová a meghívást kapta), hanem a földön, a bűn, a kísértések, a „mennyei magasságban lévő erők és hatalmak” miatt; 2. mielőtt Isten beleküldene ezekbe a harcokba, hív és ad. Csak ha Jézusé lettem, akkor kezdődnek el a harcok, de akkor sem a saját erőmre kell támaszkodnom.

A szolga: aki a hívó üzenetet elmondja. Próféták, Keresztelő János, Jézus, apostolok, egyszerű hívők: a Szentlélek van bennük, Ő hívja el az embereket.

Az üzenet: „Jöjjetek, mert íme minden kész” – vagyis itt van Isten Fia, elvégezte a váltságot, Izráel is látta, mi történt a kereszten. Pünkösdkor is elsősorban ők lettek megszólítva. Akkor megalakult a Gyülekezet, de nem mindenki fogadta el a hívást.

Jézus Krisztus Isten utolsó szava „zsidókhoz és görögökhöz”, vele valóban minden kész.

A „maga szántóföldje / kereskedése” mai megfelelője: „csak abban bízz, ami vagy és amid van”. Ma az emberek nemcsak Istentől, hanem egymástól is elszigetelődnek, belénk épül a „csak magadban bízz” gondolkodás. A gyereknevelésben, oktatásban is ott van. A misszió, a hitoktatás, gyermekszolgálat „széllal szembeni” akció; nekünk, akik végezzük, meg kell szabadulnunk a „csak magadban bízz” beidegződéstől.

Ahol elutasítják a hívást, onnan tovább kell mennünk, de az imádságot nem adhatjuk fel értük. Ld. Pál apostol, Róm 10,1.

„Szegények, csonkabonkák...” – ők elfogadják a hívást, mert nincs sajátjuk, amiben bízzanak. Az a szegény nem szegény (az itteni értelemben), aki még mindig fél, hogy elveszít valamit, ha Isten országának tagja lesz; aki attól fél, hogy „magamat kellene adnom”.

„Van még hely”, amíg az Úr vissza nem jön. Jézus számára, amikor megszületett, nem volt hely, később sem volt „hova fejét lehajtania”. De Ő elment, és helyet készített nekünk. Az fog „kenyeret enni Isten országában”, aki ezt a helyet elfogadja.

Lk 15,7 „Mondom nektek, hogy (ugyanígy) nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”